

Šonēšks gīvenēms

Aš eso kaima šou Tuobis. Didilis, bēt ne kuoks palaidūns, žēima – vasara nuolatēnuos ont lēnciūga prērēšts. Gaspaduorios truopnos, kuožna pavasari apveiz, a nesodēla kuoki grondelē mon belakstont. Jegu kāp – étaisīs nauji. Vuo ēš tuo ē kēlst mona šonēškas biedas: laisvēs nier ni par naga joudīma. Vēn tas posratis nu sēinas lig sēinas, no ē gamtēnē rekalā – tēn pat! Juk aš neso kortis: eso girdiejēs „šēk kap šou ont šakalēs“. Mona gaspaduorios ožkarta mon kinkas pamoštom. Bēt laisvējē šonis dērb kāp nuor, ē kor tik nuor. Veizo, anou karta atbiegē tuokēj kriopē nogainiuojē sosiedēs kvakšē jouda vēšta ē soduoruojē. Aš luojau, siotau, beveik sava seiliem ožspringau, veiziedamuos, kāp anodo skanē sojiedē vēštelē. No ē tep kēik dabā vēsuokiasiu gerībiu ēšmet – tik užousk, atrask, pasējimk!

No, aš nesēskundo, mon tuo sausa pašara ē vondēns ožtenk, vuo kaulielis jau reta duovēna. Vo je šviežīnas gautē pakaštavuotē – če jau tēkra šonēis svajuonē.

Bet kuoki mon čēderstva! Sosiedē, sava jouduosēs vēštas plunksnu ēiškuodama, aplink mona būda, no, tēisē pu mona terituorējē vakščiuojē! Kor matīta? No, a ne velnēška zlastēs? No, kor diesīs – je nuori – pasiosk! A mēslējē, ka mon netēktom palakstītē, tus išdīkielius vaikūzus ēšgousdintē, ka su dvēratēs laksta a pri mona vuobelēis lend. Ē lauž tas šakelēs, nemuok elgtēis, kap žmuonis.

Aš neso pēkts. Mūsa mažuoji monēi ē nuosē ē oudēga tompa. Bet aš junto ka īr tokiū, kor bluogis par skūra laukuon lend, ta tuokem nuoriečiuo ožgrēbtē ož kinkas. Bet juk nēso laisvos, negalio elgtēis kap šou nu linciūga nutrūkēs.